

του Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Οι Ινδιάνοι της Αμερικής για να πιάσουν ελάφια, εφάρμοζαν παραδοσιακά μια μοναδική τακτική. Ντύνονταν με δέρματα ελαφιών και περίμεναν, με τα όπλα τους κρυμμένα, κοντά σε πηγές υδάτων. Έτσι ξεγελούσαν τα ελάφια και εκείνα, τη στιγμή που πλησίαζαν για να πιούν νερό, έπεφταν κάτω νεκρά από τις σφαίρες των κυνηγών. ΜΕ ΠΑΡΟΜΟΙΟ ΤΡΟΠΟ ΔΟΥΛΕΥΕΙ ΚΑΙ Η ΑΜΑΡΤΙΑ. Αμαρτία είναι η αποτυχία να βαδίσει κανείς στο θέλημα του Θεού (που εγγυάται εξάλλου την τελειοποίηση του ανθρώπου). Ξεγελιούνται πολλοί από τον κατήφορο του υλισμού, της ηδονολατρίας και των αιρέσεων. Εκεί κρύβεται το τέλμα και ο θάνατος της ψυχής. Ο δρόμος του Θεού μάς απελευθερώνει από τον ολισθηρό κατήφορο και μας ανορθώνει, δια των μυστηρίων και της εκκλησιαστικής ζωής, σε καθ' ομοίωση ζωντανές εικόνες Του.

Θάνατοι εργατών στα ορυχεία, παγκοσμίως, συμβαίνουν δυστυχώς συχνά. Στα ανθρακωρυχεία του Αν συνέβη κάποτε να εγκλωβιστούν στα έγκατα της γης 90 άνθρωποι, οι 70 από τους οποίους διεσώθησαν από τις άοκνες προσπάθειες, την πίστη και ελπίδα που τους παρείχε ο διευθυντής τους, επίσης εγκλωβισμένος μαζί με τους εργάτες, Ουμβέρτος Κοφφέν, κατά τη διάρκεια των προσπαθειών τους προς σωτηρία. Η ΠΙΣΤΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΔΩΡΟ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ. Δίνει νόημα και σκοπό στα έργα μας, ωσάν να έχουν γραφεί πάνω σε ατράνταχτο βράχο. Ενώ η απιστία και απελπισία μοιάζει να παρασέρνουν τα πάντα στο νερό της λήθης, όπως σβήνονται τα έργα των παιδιών και οι υπογραφές τους πάνω στην άμμο. Να καίει πάντα η πίστη (εμπιστοσύνη προς το Θεό) σαν λυχνάρι μέσα μας, και τότε μπορούμε να ελευθερωθούμε, να εμψυχωθούμε, να προσανατολιστούμε, να παρηγορήσουμε και να παρηγορηθούμε, να βγούμε στο φως και να σωθούμε.

Διηγούνται ότι σε μια περιοχή της πατρίδας μας ένας νέος πήρε μια βάρκα και, κωπηλατώντας, απομακρύνθηκε από την παραλία, αγνοώντας τον κίνδυνο μεγάλης ρουφήχτρας που υπήρχε πιο βαθειά. Τον πρόφθασαν με μια βενζινάκατο και σώθηκε την τελευταία στιγμή. Αλλαγή πορείας χρειάζεται η ζωή μας, πριν να είναι αργά. Διαφορετική κατεύθυνση πριν επέλθει το μοιραίο. ΕΓΓΥΑΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΓΙΟΙ, που έζησαν από πρώτο χέρι τα θαυμάσια μεγαλεία Εκείνου και τη βοήθειά Του. Να μην περιφρονήσουμε το μήνυμα της σωτηρίας και τις ουράνιες συμβουλές του παντεπόπτη Κυρίου.

Κατά το διωγμό του Νέρωνα, λέγεται ότι ο απόστολος Πέτρος, την ώρα που έφευγε από τη Ρώμη για να μην συλληφθεί και για να συνεχίσει να προσφέρει έργο ευαγγελισμού, συνάντησε τον Χριστό που ερχόταν προς την Ρώμη. Ο απόστολος ρώτησε τον Χριστό: «Πού πηγαίνεις Κύριε;» Και ο Ιησούς απάντησε: «Πηγαίνω στην Ρώμη για να σταυρωθώ και πάλι». Ο Πέτρος κατάλαβε. Γύρισε στην ένδοξη πόλη, συνελήφθη, και μαρτύρησε χάριν του Χριστού. Ο κορυφαίος απόστολος αντελήφθη το λάθος του και δεν εγκατέλειψε τον Χριστό. Πολλοί τον εγκατέλειψαν και τον εγκαταλείπουν, ιδρύουν αιρέσεις, παρασυναγωγές, σχίσματα, φατρίες, οδηγούν πολλούς στην απώλεια. «ΜΗ ΜΕΙΝΩΜΕΝ ΕΞΩ ΤΟΥ ΝΥΜΦΩΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ». Μαζί με τον Σωτήρα, όχι εναντίον Του. Μια είναι η Εκκλησία, μια η πίστη μας. Να μην τον προδώσουμε ποτέ.

Λέγεται πως ο Λουδοβίκος ο 14ος (17ος- 18ος αι.), ο 'βασιλιάς Ήλιος' της Γαλλίας, είχε τοποθετήσει στον κήπο του 40 μεγάλα και ακριβή ρολόγια, και είχε δώσει εντολή σε ειδικό τεχνίτη να προσπαθήσει να τα ρυθμίσει έτσι ώστε να κτυπούν όλα ταυτοχρόνως. Ποτέ όμως δεν κατέστη αυτό δυνατόν να γίνει. Πάντοτε κάποια πήγαιναν μπροστά και κάποια πίσω, ενώ χαλούσαν την αρμονία που επεδίωκε ο βασιλιάς. Το συγκεκριμένο παράδειγμα μάς διδάσκει ότι τα κοσμικά σχέδια, τα ορθολογικά προγράμματα, οι πολιτικές προσπάθειες, οι συλλογικές μέριμνες, οι κοινωνικοί αγώνες, θα πετύχουν τον σκοπό τους, αυτόν της ειρήνης, ανάπτυξης και προόδου, ΜΟΝΟ ΟΤΑΝ ΣΤΡΑΦΕΙ Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ και αγκαλιάσει την αληθινή Ζωή, που είναι Εκείνος. Η επιστροφή ή γνωριμία με τον δρόμο Του, αυτόματα συνεπάγεται τη λύση του μεγάλου δράματος, που λέγεται εγωισμός και προπατορικό αμάρτημα. Ο Πύργος της Βαβέλ είναι μέσα μας και ορθώνεται απειλητικά και θέτει όρια στις υγιείς σχέσεις μας προς τους άλλους. Να ρίξουμε τα τείχη. Να ενωθούμε μεταξύ μας και εν τω Χριστώ. Ο οποίος υπόσχεται μοναδικές και τελεσίδικες λύσεις, δικαιοσύνης, αγάπης, ισότητας, προόδου, ανθρωπισμού. Τα κοινωνικά αυτά αγαθά προκύπτουν από την γνήσια εσωτερική αλλαγή μας, δια της χριστιανικής ζωής.

Ένας βασιλιάς είχε κάποτε τον γελωτοποιό του, που τον διασκέδαζε όταν έτρωγε. Η αφέλεια του γελωτοποιού έκανε τον βασιλιά να του δώσει ένα μπαστούνι και να τον διατάξει να το κρατήσει, μέχρις ότου βρει κάποιον πιο κουτό απ' αυτόν για να του το χαρίσει. Πέρασαν τα χρόνια και ο βασιλιάς κάποια στιγμή αρρώστησε βαριά. Στο δωμάτιο βρέθηκε και ο γελωτοποιός, που ρώτησε τον βασιλιά: «Τι συμβαίνει μεγαλειότατε;» «Ετοιμάζομαι για μακρύ ταξίδι», απάντησε ο άρχοντας. «Έχετε προετοιμαστεί κατάλληλα;», συνέχισε ο υπηρέτης. «Αλλοίμονο», του είπε ο βασιλιάς λυπημένος. «Δεν έχω ετοιμαστεί καθόλου!». «Τότε, σας επιστρέφω το μπαστούνι, άρχοντά μου», απάντησε ο γελωτοποιός. «Γιατί φαίνεται ότι βρήκα επιτέλους κάποιον πιο κουτό από εμένα». Είναι ανοησία πράγματι να ετοιμάζεσαι να ταξιδέψεις χωρίς την ανάλογη προετοιμασία. ΠΟΛΥ ΧΕΙΡΟΤΕΡΟ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΑΣ, ΝΑ ΜΗΝ ΕΧΟΥΜΕ ΦΡΟΝΤΙΣΕΙ ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΠΟΣΚΕΥΕΣ: ΤΗ ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΑ ΜΑΣ ΕΡΓΑ. Αυτά μας συνοδεύουν και στην άλλη ζωή και αποτελούν και το εισιτήριο για τον παράδεισο.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΟΔΗΓΟΥΝ ΜΕ ΥΠΟΥΛΟ ΤΡΟΠΟ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ. Όπως το φυτό «δολοφόνος» στη Βραζιλία, που σε όποιο δέντρο αναρριχηθεί τού κλέβει την ικμάδα και τελικά το ξεραίνει. Όπως η βασίλισσα των Ασσυρίων Σεμίραμις, στην οποία όταν επέτρεψε ο σύζυγός της να κυβερνήσει για μία μέρα, διέταξε την εκτέλεση του βασιλιά. Όπως η μάγισσα Κίρκη, που μετέτρεψε τους συντρόφους του Οδυσσέα σε χοίρους -άλλωστε ανθρώπινα ράκη καταντάνε πολλοί, υποταγμένοι στην «μαγεία» του πεζοδρομίου και του περιθωρίου. Και όπως ο θεατρικός συγγραφέας και μεγάλος λογοτέχνης Μολιέρος φαίνεται ότι πέθανε χωρίς τη θεία ελπίδα, αν και με τις παραστάσεις του μετέδιδε το γέλιο και τη χαρά στους άλλους. Ο μεγάλος καλλιτέχνης Μιχαήλ Άγγελος, διέβλεψε αντίθετα μέσα σε μια μάζα από ακατέργαστο μάρμαρο την ύπαρξη ενός αγγέλου, άγαλμα που σμίλεψε κατόπιν ο ίδιος. ΑΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΔΗΛΑΔΗ ΤΗ ΧΑΡΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΝΑ ΕΝΕΡΓΕΙ ΜΕΣΑ ΜΑΣ, Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ ΚΑΝΕΙ ΠΑΝΩ ΜΑΣ ΘΑΥΜΑΤΑ. ΜΕΤΑΤΡΕΠΕΙ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΣΕ ΕΝΣΑΡΚΟΥΣ ΑΓΓΕΛΟΥΣ. ΝΑ ΜΗΝ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΤΑ ΠΑΘΗ ΝΑ ΚΥΡΙΕΨΟΥΝ ΤΗΝ

ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ. Η ταπείνωση και η προσευχή σώζουν. Φως, γαλήνη, χαρά, ειρήνη, ελπίδα, χορηγεί για πάντα ο Ιησούς. Κοντά Του αναπνέουμε, μακριά Του ασφυκτιούμε και υποφέρουμε. Εκείνος τα προσφέρει δωρεάν. Θα δοκιμάσουμε από τη Χάρη Του;

«ΒΟΗΘΕΙΑ», άρχισε να φωνάζει το παιδί, που ένοιωθε να παρασέρνεται από τα ορμητικά νερά του ποταμού. Ένα γενναίο παλληκάρι του χωριού ζώνεται στη μέση ένα σκοινί, πετάει την άλλη άκρη στους συγχωριανούς του και ορμάει στα μαύρα νερά. Κολυμπώντας πλησιάζει το παιδί, το αγκαλιάζει, και φωνάζει στους θεατές να τραβήξουν το σκοινί. Αλλοίμονο όμως. Κανείς δεν είχε φροντίσει να σηκώσει και κρατήσει την άλλη άκρη! Σε λίγο ο γενναίος νεαρός και το παιδί χάθηκαν για πάντα στα κρύα νερά του ποταμού. Ορμητικό ποτάμι γίνεται συχνά και η ζωή. ΣΕ ΠΟΙΟΝ ΠΕΤΑΞΑΜΕ ΓΙΑ ΝΑ ΚΡΑΤΗΣΕΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΣΚΟΙΝΙ, ατομικό και οικογενειακό; Αν δεν το δώσαμε στον Θεό, κινδυνεύουμε πολύ. Αν δεν συμμαχήσουμε μαζί Του, εις μάτην κοπιάζουμε. ΝΑ ΑΦΗΣΟΥΜΕ ΕΚΕΙΝΟΝ ΝΑ ΕΝΕΡΓΕΙ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ. Χωρίς Αυτόν δεν ανεβαίνουμε στην κλίμακα των αρετών. Χωρίς Αυτόν, και χωρίς προσευχή, θα χαθούμε στους δυνατούς ανέμους και την τρικυμισμένη θάλασσα.

Εκείνο το βράδυ, το τεράστιο φίδι είχε αποφασίσει να τον θανατώσει. Τον έσφιξε μέχρι θανάτου, ακούστηκε μια κραυγή, και κατέληξε στο ίδιο του το τσίρκο, όπου έδινε παραστάσεις για χρόνια. Ήταν θηριοδαμαστής, και το φίδι που τον σκότωσε το είχε βρει, σώσει και μεγαλώσει από μικρό ο ίδιος. Τι θέλει να μας πει η ιστορία αυτή; Ο θηριοδαμαστής είναι ο κάθε πρωταγωνιστής άνθρωπος στο τσίρκο, συνήθως, της ζωής. Το φίδι συμβολίζει την απελπισία, που τείνει να συντρίψει πολλούς. ΤΗΣ ΑΠΕΛΠΙΣΙΑΣ ΤΟ ΦΙΔΙ ΝΑ ΜΗΝ ΕΠΙΤΡΕΨΟΥΜΕ ΝΑ ΜΑΣ ΣΥΝΤΡΙΨΕΙ ΚΑΙ ΜΑΣ ΟΔΗΓΗΣΕΙ ΣΤΗΝ ΑΣΦΥΞΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟ Ή ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΙΚΟ ΘΑΝΑΤΟ. Ο Χριστός προσφέρει προστασία και χαρά. Σπεύδει εις βοήθειαν. Ας τον καλέσουμε στην ζωή μας!

Η εντολή του διοικητού υπήρξε σαφής: 'Δεν θα φύγεις από τη θέση σου για κανέναν λόγο, ώστε να μην πλησιάσει κανείς άθελά του προς την λάβα και κινδυνέψει θανάσιμα'. Ο στρατιώτης ζώστηκε την πανοπλία του και, κρατώντας δόρυ και ασπίδα, παρέμεινε άγρυπνος φρουρός σε περιοχή της Πομπηίας, όπου η λάβα πλησίαζε κατακαίοντας σαν πύρινος ποταμός τα πάντα. Είχε προηγηθεί η έκρηξη του Βεζούβιου και όλα βρίσκονταν υπό μεγάλο κίνδυνο και αναβρασμό. Δυστυχώς όμως η πυρακτωμένη λάβα πλησίαζε γοργά και τον εντεταλμένο στρατιώτη. Εκείνος έβλεπε τον θάνατο να πλησιάζει μέτρο με μέτρο, αλλά δεν μετακινήθηκε από τη θέση του, έως ότου τον σκέπασε το ανήσυχο κόκκινο θηρίο από τα πόδια μέχρι το κεφάλι. Θυσίασε τη ζωή του προστατεύοντας και σώζοντας τους άλλους. «ΓΙΝΕ ΠΙΣΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ ΚΑΙ ΘΑ ΣΟΥ ΔΩΣΩ ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ», παραγγέλνει ο Χριστός (Αποκ. 2,10). Αυτό ζητάει ο Θεός από εμάς στην καθημερινή μας ζωή. Ας μην λιποτακτήσουμε μπροστά στο χρέος και το καθήκον μας. Ας μην προδώσουμε τον θυσιασθέντα για χάρη μας Κύριο.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ:

Διδασκτικές ιστορίες από το βιβλίο του μητροπολίτου Νικαίας ΓΕΩΡΓΙΟΥ(+): «ΓΙΑ

ΣΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΟΥ ΤΟ ΣΤΕΦΑΝΙ», εκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ, ΑΘ. 2001